

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XI. Incipit Tractatus de exercitio mortificationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

Iob. 6. 25.

gere in maiorem incidat: *Qui timet pruinam irruet super eum nix:* dicit Iob. Dicis te amisisse mortificationem, vt laborem fugeres; ast ego dico, quod ob eam tantum causam debebas te mortificare, vt cum pace & quiete vitam duceres, quamuis aliud inde bonum non speraret, cum tamen infinita sint.

CAPVT XI.

Incipit tractatus de exercitio mortificationis.

Abnegatio voluntatis, est medium opt. huius virtutis.

PRæcipuum medium, quod ex parte nostra ponendum, ad acquirendum mortificationem & de nobis ipsis victoriam, est sapius nos exercere in abnegatione nostræ voluntatis, & resistere appetitui, & carni non indulgere, nec illi morem gerere. Hoc enim modo paulatim natura superatur, radix peccati educitur, & virtus paratur. Ad hoc S. Dorotheus valde vtile consilium dat: Dum aliqua tibi passio vel prava inclinatio molesta est, si infirmitati tuæ ad quiescis, & idem opere complere, certo tibi intelligendum & sciendum, quod hac ratione passio & prava inclinatio aliores radices ager, & fortior erit, & plus te impugnet, & vexabit quam ante. Si vero viriliter passioni & prauæ inclinationi resistis hac ratione diminuetur, & quotidie debilior facta ad te impugandum & vexandum, donec totas vires amiserit, tibi amplius molesta non erit. Hoc magni ponderis consilium est etiam contra tentationes ob eandem rationem, vt suo loco dicetur. Multum est principiis obstare, vt prava consuetudo nobis paulatim maiorem difficultatem non adferat.

Dorotheus ser. seu doct. 15. in biblioth. sanctorum Patr. tom. 3.

Virilis & Heroica resistetia enervat & tollit vim passionum.

Tract. 4. c. 6.

Similitudo Equi furiosi qui Equitis calcantibus domatur.

Dicunt Sancti, eodem modo nobis cum corpore agendum vt equi qui furioso & duri oris equo insidet, quem industria & viribus domat, & cogit ire quo vult, & tali gressu quo optat. Sic etiam hic frenum contrahendum, & calcaria non negligere, & hac ratione dominus

corporis eris, & de illo statues, quod vales: si vero vires & dexteritas tibi non sit ad illud regendum tuique iuris faciendum, sui te iuris faciet, & te in aliquo præcipitum dei iicit. Quando animal aliquod aliquo defectu laborat, aliud medium non est, quam id ei non permittere. Idem quoque medium nobis sumendum, ad vitia & pravas carnis propensiones tollendas, eas illi non indulgere, sed in illis illi resistere, & cogere omnes eius appetitus & desideria.

Vt vero maiori animo hoc exercitium aggrediamur, multum nobis proderit, si hoc nitamur fundamento, quod principio posuimus, hominem hanc exterioriorem, nostram hanc carnem & sensualitatem esse maximum hostem & aduersarium, quem habemus, & eum vtilem nihil tam agere, quam vt male nobis sit, concupiscens contra spiritum, rationem & Deum. Vna præcipuarum rationum, ob quas Sancti ferunt sui ipsius cognitionem medium esse efficacissimum ad omnes tentationes sepeandas; est quid qui in hoc se exerceret, probe perspectam habens debilitatem & miseriam suam, simulatque cogitatio vel desiderium prauum ingruit, statim apparet illam inimici sui esse tentationem, qui illum decipere conatur, sicque se contra illum munit, nec illi credit vel audit.

Qui vero se non nouit, nec id conatur, non videt aduenientem tentationem, nec eam pro tali habet, præsertim dum illa inclinationi conuenit. sed tentationem rationem ducit, & sensualitatem necessitatem credit, sicque facile tentatione vincitur. Hoc præsertim maxime nobis auxilio erit, si recognoscitur, maximum nobiscum nos hostem circumferre, & omnes hos appetitus & tentationes, quæ nobis adueniunt, à carne & sensualitate esse, que vt capitalis hostis nihil tam petit, quam malum tuum: & hac ratione facile te mortificabis & hostem profligabis: quis enim hosti fidere audeat?

S. Ber.

S. Bernardus ad hoc aliam considerationem adducit dicitque nos ad nos ipsos & corpus nostrum affectos esse debere, ut ad agrorum nobis commédatum, cui negandū id quod ei damno est, quamuis id instanter petat & valde desideret, & dandum quod ei vile, quamuis ad id male affectus sit. Utinam eo perueniremus ut nos agros duceremus, & id semper in mente haberemus, omnes appetitus & desideria, quibus capimur esse agrorum & inimici nostri persuasiones, qui nobis nocere studet, quam facile nos inde extricaremur & vinceremus: Sed si te non agrum sed sanum, non inimicum sed amicum ducis, magno te periculo exponis. Qui enim resistes ei, quod malum non esse credis sed bonum, nec fraudem & deceptionem sed veritatem? Refert S. Dorotheus, quod dum ipse in monasterio curam haberet rerum spiritualium, & monachi ad ipsum referrent omnes suas tentationes, quodam die ad eum venerit quidam eorum, ut ei quandam gulae tentationem narraret. Vt vero vna res aliam trahit, tentatio eo etiam progrediebatur, ut furto faceret edulia auferre. Dorotheus magno cum affectu quærebatur, cur id faceret. Respondet alter, quod fames eo illum cogeret, & quod non sufficeret ei, quod in mensa dabatur. Monebat Abbatem accederet, & necessitatem suam ei exponeret. Monebat alter difficultatem, se verecundia prohiberi ob causam huiusmodi superiorem adire. Expecta ergo (aiebat) & iuuabo te. Accedit S. Dorotheus Abbatem, & refert monachi periculum. Abbas totum ei negocium committit, ut faciat, quod ei plus expedire videatur. Iubet ille vocari dispensatorem; & mandat, ut quandocumque monachus ille vel ientaculum vel merendam peteret, daret quod exigeret. Obtemperat dispensator, & lubenti animo dat, quod alter petit. Hinc melius se habere cepit, & aliquot diebus non amplius furabatur; sed post aliquod tempus ad vomitum rediit. Quare multis cum lacrymis ad S. Dorotheum redit, agnoscens

Rodriguez exercit. pars 2.

crimen, & pœnitentiam petens, (hoc enim recte faciebat, quod statim vitium aperiret, quod efficax remedium est, ut non diu daret) petit alter, an dispensator nō daret quod exigebat, & an vnquā negasset? Respondit monachus, Bene fecit dispensator, & dat quicquid peto, sed pudor impedit toties eū adire. Impediretne etiā (inquit) me accedere, qui tentationē tuam noui, & mihi eandē indicasti. Dicebat alter, quod nō. Quare mandat se adeat, daturū se ei quod veller, & quo indigeret, & ne posthac amplius furaretur. Habebat tunc tēporis S. Dorothei curā infirmorum, & laute illum tractabat: sed breui iterū ad prauā consuetudinē rediit, & culpā multo eū gemitu exponit, rogās sibi dimitti & pœnitentiam iniūgi. Dicit ei S. Dorotheus. Qui hoc sit frater? nihil impedit te à me petere & do tibi omnia necessaria, quare furaris? Ille ad hæc: Nescio unde hoc accidat, nec quare furer peccatū & praua consuetudo me eo impellit, nulla re indigeo, nec edo quod furor, sed iumento do, sicque se habere experientia docuit, nā in eius cella ficus, vuas, poma & panis frustra inueniuntur reposita sub lecto, & ibi rā diu relinquebat, donec putrescerent: & ignorans quid de eis dē faceret, ad stabulū deferebat, & iumento dabat. In quo (ait S. Dorotheus) facile videre erit miserā & infaustā conditionē, quo hominē ducit passio & praua cōsuetudo, & quanta nobis ratio sit, ut nos agros & inimicos reputemus. Facile hic animaduertebat se male facere & desebat & dolebat se id fecisse, & tamē videbatur se nō posse cōtinere, ut amplius nō faceret. Hinc recte dicebat Abbas Nischero, quod ille, qui se à passione & praua cōsuetudine rapi patitur, eius se mancipium & seruum facit.

Parua consuetudo ad peccatum hominem impellit.

CAPVT XII.

Qua ratione in praxin deducendum exercitium mortificationis.

QUANDO QUIDEM mortificationis exercitium præcipuum est medium ad

d con-